

притисналъ до гърдитѣ си своя малъкъ, милъ палачъ.

Стражата, офицеритѣ и щастливитѣ другари на горкия осжденъ — всички стояли като поразени отъ трагедията, която се разиграла предъ тѣхъ; тази ужасна сцена изпълнила сърдцата имъ съ мъка; очитѣ на всички били насълзени. Така минали нѣколко минути. Най-после дежурниятъ офицеръ излѣзълъ напредъ и сложилъ ржката си на рамото на полковника:

— Много скърбя, Съръ, но азъ трѣбва да изпълня дълга си!

— А какво трѣбва да направите? — попитала Аби.

— Азъ трѣбва да отведа твоя баща, колкото това и да ми е неприятно!

— Да го отведете ли? Кжде?

— Въ. . . въ. . . — О, Боже! помогни ми! — въ другата частъ на крепостта. . .

— Вие не смѣете да направите това! — моята мама е болна и азъ дойдохъ за татко. При това тя обвила съ ржчикитѣ си шията на баща си. — Да си идемъ, татко!

— Мило мое дете! — не, азъ не мога, азъ трѣбва да отида съ тѣхъ!

Момиченцето скочило на пода и учудено изгледало околнитѣ. Следъ това се обърнало къмъ офицера и, като тупнало съ крачето си, викнало:

— Азъ вече ви казахъ, че мама е болна; вие трѣбва да ме слушате! Пустнете татко, вие не смѣете да го задържате!

— О, Богъ вижда, съ каква радостъ бихъ изпълнилъ твоето желание! . . . Но . . . маршъ! . . . водете го! . . . пушки на рамо!

Аби изкочила изъ стаята като свѣтковица. Следъ малко се върнала и водила за ржка Лордъ-управителя.

При неговото появяване всички замръзнали на мѣстото си: офицеритѣ отдали честь, войницитѣ взели за караулъ.